

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 191/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. O., K., zastúpeného advokátom JUDr. L. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 14/2007 a jeho uznesením zo 4. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. O. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2012 doručená sťažnosť R. O., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. K., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 14/2007 a jeho uznesením zo 4. januára 2012 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení obžalovaného v konaní vedenom špecializovaným súdom pod sp. zn. PK-1 T 14/2007; predsedom príslušného senátu je JUDr. I. K. (ďalej aj „zákonný sudca“ alebo „predseda senátu“). Opatrením špecializovaného súdu sp. zn. PK-1 T 14/2007 z 27. mája 2010 bola sťažovateľovi za obhajkyňu ustanovená JUDr. L. R. (ďalej len „ustanovená obhajkyňa“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že potom, čo sa 14. februára 2011 oboznámil s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku (rozhodnutie zo 7. augusta 1996) a Rojas Morales proti Taliansku (rozhodnutie zo 16. novembra 2000), vzniesol „bezodkladne“ námietku zaujatosti zákonného sudcu.

Prípisom špecializovaného súdu z 28. februára 2011 bolo sťažovateľovi oznámené, že o jeho námietke zaujatosti súd rozhodovať nebude, keďže „*nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku*“. Uvedený postup špecializovaného súdu napadol sťažovateľ sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. mája 2011. O tejto sťažnosti ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 337/2011 zo 14. septembra 2011 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom v odôvodnení okrem iného uviedol, že „*Argumentácia, ktorou sťažovateľ námietku zaujatosti odôvodnil, bola uverejnená v odbornej literatúre či článku, ktoré sú však všeobecne verejnosti (nie len odbornej) prístupné. Pokiaľ sťažovateľ nemal takéto odborné vedomosti, bolo úlohou jeho kvalifikovaného právneho zástupcu v konaní pred špecializovaným súdom, oboznámiť ho bez meškania o týchto skutočnostiach.*“.

Vychádzajúc zo záverov uvedených v uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 337/2011 zo 14. septembra 2011 dospel sťažovateľ k záveru, že jeho ustanovená obhajkyňa nie je dostatočne kvalifikovaná a neháji kvalifikovane jeho záujmy, a z týchto dôvodov podal 19. decembra 2011 špecializovanému súdu žiadosť, ktorou sa domáhal

zmeny ustanoveného obhajcu. O tejto žiadosti rozhodol špecializovaný súd uznesením sp. zn. PK-1 T 14/2007 zo 4. januára 2012 tak, že jej nevyhovel, t. j. ustanovená obhajkyňa nebola od povinnosti obhajovania sťažovateľa oslobodená; proti tomuto uzneseniu smeruje táto sťažnosť.

Sťažovateľ svoju sťažnosť argumentačne podkladá aj poukazom na nálezh ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 26/97 z 22. júla 1997, v ktorom je formulovaný právny názor, v zmysle ktorého „Od štátneho orgánu... nemožno bez ohľadu na ďalšie okolnosti prípadu vyžadovať, aby bez vonkajšieho podnetu zo strany dotknutého účastníka konania preskúmaval kvalitu právnej pomoci poskytovanej zástupcom, ktorého ustanovil štátny orgán.“. Sťažovateľ považuje za takýto podnet svoju žiadosť z 19. decembra 2011 a s poukazom na závery ústavného súdu vyslovené v jeho uznesení sp. zn. I. ÚS 337/2011 zo 14. septembra 2011 zastáva názor, že bolo povinnosťou špecializovaného súdu oslobodiť ustanovenú obhajkyňu od povinnosti jeho obhajovania a ustanoviť mu kvalifikovaného právneho zástupcu, ktorý by riadne a kvalifikovane hájil jeho záujmy.

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezhom takto rozhodol:

„1. Základné právo R. O. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn.: PK – 1 T/14/2007 z 4. januára 2012 porušené bolo.

2. Zrušuje uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn.: PK – 1 T/14/2007 z 4. januára 2012 a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Špecializovaný trestný súd v Pezinku je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od doručenia tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ sa predovšetkým domáha, aby ústavný súd vyslovil, že namietaným uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má právo obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti sťažnosti sú relevantné aj ustanovenia § 43 ods. 1, § 31 ods. 4 a § 32 ods. 6 Trestného poriadku.

Podľa § 43 ods. 1 Trestného poriadku zo závažných dôvodov môže byť ustanovený obhajca na svoju žiadosť alebo žiadosť obvineného oslobodený od povinnosti obhajovania a namiesto neho zvolený alebo ustanovený iný obhajca. Iný obhajca môže byť

obvinenému ustanovený aj vtedy, ak si ustanovený obhajca dlhodobo neplní svoje povinnosti.

Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

V odôvodnení namietaného uznesenia najvyššieho súdu je okrem iného uvedené:

„Obžalovaný R. O. podaním zo 19. decembra 2011, doručeným tunajšiemu súdu 21. decembra 2011 požiadal o oslobodenie od povinnosti jeho zastupovania ustanovenou obhajkyňou JUDr. L. R. ...

Zo závažných dôvodov môže byť ustanovený obhajca na svoju žiadosť alebo žiadosť obvineného oslobodený od povinnosti obhajovania a namiesto neho zvolený alebo ustanovený iný obhajca. Iný obhajca môže byť obvinenému ustanovený aj vtedy, ak si ustanovený obhajca dlhodobo neplní svoje povinnosti (§ 43 ods. 1 Trestného poriadku).

O oslobodení ustanoveného obhajcu rozhodne predseda senátu (§ 43 ods. 2 Trestného poriadku).

Po preskúmaní žiadosti obžalovaného R. O. predseda senátu dospel k záveru, že dôvody jeho žiadosti o oslobodenie od povinnosti obhajovania nemožno považovať za závažné. Preto rozhodol o neoslobodení od povinnosti obhajovania ustanovenou obhajkyňou JUDr. L. R.“

V nadväznosti na citované ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať

právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Špecializovaný súd (predseda senátu) v posudzovanom prípade namietané uznesenie odôvodnil s odkazom na § 43 ods. 1 Trestného poriadku formulujúc právny názor, podľa ktorého v danom prípade sťažovateľom uvádzané dôvody na oslobodenie ustanovenej obhajkyne od povinnosti obhajovania sťažovateľa „*nemožno považovať za závažné*“. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že bolo v právomoci predsedu senátu (§ 43 ods. 2 Trestného poriadku) posúdiť, či dôvody uvedené sťažovateľom sú skutočne závažné, a aj preto nemožno považovať jeho postup, resp. rozhodnutie za svojvoľné. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj právny názor viackrát vyslovený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého postup a rozhodovanie súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Za daných okolností nemožno považovať namietané uznesenie za arbitrárne, pričom aj napriek stručnosti jeho odôvodnenia v prospech jeho ústavnej udržateľnosti možno uviesť aj jeho procesný charakter, ako aj ďalšie okolnosti, za ktorých sťažovateľ podal svoju žiadosť z 19. decembra 2011 (k tomu pozri nižšie, pozn.).

Z uznesenia sp. zn. I. ÚS 337/2011 zo 14. septembra 2011 a z jeho príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ v námietke zaujatosti zo 14. februára 2011 namietal zaujatosť zákonného sudcu s poukazom na už uvedenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku (rozhodnutie zo 7. augusta 1996) a Rojas Morales

proti Taliansku (rozhodnutie zo 16. novembra 2000)], pričom citoval z publikácie Ľudské práva v súdnom konaní vydanéj vo vydavateľstve MANZ v roku 1999, kde je na strane 113 okrem iného uvedené: „*Výnimočne súd zistil porušenia článku 6 ods. 1 v prípade, v ktorom sudca rozhodoval najprv o vine a treste spoluobvineného a potom v osobitnom konaní o vine a treste ďalších obvinených. Súd konštatoval, že obava z nedostatku neustrannosti vyplýva z dvoch skutočností. Jednak prvý rozsudok sa podrobne zaoberá činnosťou obvinených, označuje ich ako spolupáchateľov a zisťuje ich účasť a úlohu pri spáchaní trestného činu, jednak v druhom rozsudku, ktorým boli odsúdení sťažovatelia, sú citované obsiahle pasáže z prvého rozsudku.*“

Sťažovateľ v námietke zaujatosti ďalej uviedol, že „*Procesne identická situácia nastala aj v mojej trestnej veci, keď predseda senátu rozhodoval v trestnej veci obv. R. Č., sp. zn.: PK – 1 T 15/2008 a rozsudok Špeciálneho trestného súdu v Pezinku v tejto veci bol vo svojej podstate len kópiou rozsudku toho istého súdu v mojej trestnej veci pod vedením toho istého predsedu senátu, sp. zn.: PK – 1 T 14/2007.*“

Prípisom špecializovaného súdu z 28. februára 2011 bolo sťažovateľovi oznámené, že o jeho námietke zaujatosti súd rozhodovať nebude, keďže nebola vznesená bezodkladne tak, ako to predpokladá § 31 ods. 4 Trestného poriadku.

Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 T 14/2007 zo 17. februára 2009 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. V rámci odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Toš 4/2009 z 26. februára 2010 na neverejnom zasadnutí v celom rozsahu zrušil rozsudok špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 T 14/2007 zo 17. februára 2009 a zároveň aj rozsudok sp. zn. PK-1 T 15/2008 z 30. marca 2009 (trestná vec obvineného R. Č.) a predmetné veci mu vrátil na ďalšie konanie s pokynom na spojenie týchto trestných vecí.

Ústavný súd nespochybňuje v tomto konaní právne závery vyslovené v uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 337/2011 zo 14. septembra 2011, ktorým odmietol sťažnosť

sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pričom v jeho odôvodnení okrem iného uviedol, že „... dospel k názoru, že postup špecializovaného súdu o námietke zaujatosti podanej sťažovateľom nevyvoláva žiadne pochybnosti, ktoré by mohli odôvodniť vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv. Sťažovateľ v podanej námietke zaujatosti argumentoval judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne dvoma rozsudkami z roku 1996 a 2000, ako aj odborným článkom a publikáciami z rokov 1999 až 2003. Takto odôvodnená námietka zaujatosti proti predsedovi senátu podaná sťažovateľom 14. februára 2011, keď trestné konanie prebieha už štyri roky pred súdom, nemohla byť v žiadnom prípade považovaná za vznesenú bezodkladne. Argumentácia, ktorou sťažovateľ námietku zaujatosti odôvodnil, bola uverejnená v odbornej literatúre či článku, ktoré sú však všeobecne verejnosti (nielen odbornej) prístupné. Pokiaľ sťažovateľ nemal takéto odborné vedomosti, bolo úlohou jeho kvalifikovaného právneho zástupcu v konaní pred špecializovaným súdom oboznámiť ho bez meškania o týchto skutočnostiach. Preto špecializovaný súd nemohol akceptovať námietku zaujatosti podanú 14. februára 2011 ako vznesenú bez meškania, ako to vyžaduje § 31 ods. 4 Trestného poriadku. Keďže špecializovaný súd vyhodnotil námietku zaujatosti sťažovateľa ako takú, ktorá nebola podaná bezodkladne, v súlade s § 32 ods. 6 Trestného poriadku o nej ani nerozhodol.

Ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť v postupe špecializovaného súdu na hlavnom pojednávaní 28. februára 2011 a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažnosť je v celom rozsahu zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“

Z citovaného vyplýva, že ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 337/2011 vyhodnotil námietku zaujatosti vznesenú sťažovateľom ako takú, ktorá nebola podaná bezodkladne, najmä s poukazom na skutočnosť, že konanie v trestnej veci sťažovateľa je vo fáze po podaní obžaloby, teda na súde prebieha už štyri roky, a teda sťažovateľ už štyri roky vie, kto je zákonným sudcom v jeho trestnej veci.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že pri posudzovaní námietky zaujatosti sťažovateľa vrátane včasnosti jej

podania nebola určujúca znalosť príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ale v prvom rade informácie (vedomosti) o skutkových okolnostiach zakladajúcich pochybnosti o zaujatosti zákonného sudcu (v danom prípade vedomosť o tom, že zákonný sudca je zároveň zákonným sudcom v trestnej veci obvineného R. Č., ako aj vedomosť o rozsudku v trestnej veci obvineného R. Č.).

Odsudzujúci rozsudok špeciálneho súdu v trestnej veci obvineného R. Č. sp. zn. PK-1 T 15/2008 bol vyhlásený 30. marca 2009, pričom skutkové okolnosti v naznačených súvislostiach týkajúce sa trestnej veci obvineného R. Č. boli sťažovateľovi známe omnoho skôr (najneskôr zo zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 4/2009 z 26. februára 2010, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 25. marca 2010), ako podal námietku zaujatosti.

Ak by teda aj ustanovená obhajkyňa informovala sťažovateľa o príslušnej judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva ihneď po svojom ustanovení v júni 2010 (ustanovenej obhajkyňi bolo opatrenie špecializovaného súdu sp. zn. PK-1 T 14/2007 z 27. mája 2010 doručené 7. júna 2010), bolo by námietku zaujatosti vznesenú proti zákonnému sudcovi v súvislosti s jeho rozhodovaním v trestnej veci obvineného R. Č. potrebné považovať za takú, ktorá nebola podaná bezodkladne.

Postup ustanovenej obhajkyne, ktorá sťažovateľa, podľa jeho tvrdenia, o príslušnej judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva neinformovala, za daných okolností nemožno považovať za nekvalifikovaný, a preto v danom prípade nemohlo ísť o závažný dôvod, pre ktorý by ustanovená obhajkyňa mala (musela) byť oslobodená od povinnosti obhajovania sťažovateľa.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy a právom podľa dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol dospieť k záveru

o ich porušení. Na tomto základe odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť, neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2012